

turligvis vil blive Følgen, naar man ikke længer kan hjælpe sig, nemlig, at Overformynderiet ikke kan give de Umyndige 4 pCt. Det er altsaa dog nødvendigt at tage Hensyn til Overformynderiet, man kan ikke udelukkende spørge om, hvad der kan konvenere Debitorerne, man maa tage de Hensyn, som ere nødvendige, for at Overformynderiet ikke skal komme til kort. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at dette Krav paa Rentens Forudbetaling er ikke opgivet. Og jeg kan heller ikke se, at Retfærdigheden kan kræve noget som helst Hensyn til tidligere Debitorer; thi de ere jo gaaede ind paa det, der er ikke nogen Uretfærdighed i, at en Mand behandles efter, hvad han selv er gaaet ind paa og har underkrevet. Have de altsaa i sin Tid paataaget sig denne Forudbetaling og præsteret den, ser jeg ikke, at de kunne have noget Retsskrav paa at slippe for den. — Hvad angaar de andre Spørgsmaal, som ere blevne rejste her, saa ere de af den Bestaaffenhed, at de ikke egne sig til at inddrages under dette Lovforslag og vel maaste for en Del heller ikke overhovedet egne sig til at inddrages under Lovbehandling, selv om man vilde gjøre Overformynderiforholdene til Gjenstand for en hel ny Omordning. Det er mig meget vel bekendt, hvad en æret Taler fremhævede, at den indenbys Afdeling i Grunden betaler en Del af den udenbys Afdelings Administrationsomkostninger. Den Gang den udenbys Afdeling blev indrettet, blev jo den Bestemmelse truffet — og den kan ikke forandres uden ad Lovveien — at det gamle Overformynderi skulde afholde den hele Administration mod en vis Betaling fra den udenbys Afdeling, som sattes til 12,000 Kr. Hvorvidt det er muligt at faae Forandring heri, tør jeg ikke sige. Jeg holder mig imidlertid overbevist om, at det ikke vilde være saa ganske let at sætte det igjennem. Men det er mig velbekendt, at disse 12,000 Kr. ikke slaa til, saa at man for saa vidt maa sige, at den indenbys Afdeling maa gjøre en Opoffrelse for den udenbys Afdeling, Kjøbenhavn gjør en Opoffrelse for det øvrige Land; men, som sagt, det hænger sammen med hele den bestaaende Lovordning, og det kan ikke forandres, uden at det maa tages op til en ny Behandling, og dertil tror jeg just ikke, at det nuværende Dødblik er heldigt. Hvad dernæst angaar Grunden til, at der i den udenbys Afdeling gjælder særlige Regler om Provision og Forudbetaling af Renten, da er Grunden dertil den, at da den udenbys Afdeling blev opprettet, havde den ingen Reservecfond, hvorimod den indenbys Afdeling allerede den Gang havde et betydeligt Reservecfond fra ældre Tid. Der maatte og

skulde altsaa staffles et Reservecfond for den udenbys Afdeling. Dette er ligefrem foreskrevet i Overformynderiloven og følger ogsaa af hele den Ordning, denne har truffet med Hensyn til Erstatning for Tab af Pantter. Altsaa der maatte staffles en Reservecfond, og den kan naturligvis ikke staffles, uden at der staffles Indtægt. Derfor var det, at man i disse Punkter kom til at stille den indenbys Afdeling mindre gunstigt, end den indenbys, en Ordning, som iøvrigt Lovgivningsmagten selv var med til at træffe, og som ingenlunde blev truffet alene administrativt. Jeg tror derfor ikke, at der kan være Tale om at foretage nogen væsentlig Forandring deri, førend det Hele maatte have konsolideret sig saaledes, at man med større Sikkerhed kan overse de Krav, der maatte blive stillede til Reservecfonden, og det kan aldeles ikke se, saa længe Overformynderiet lider under den Ulempe, at det ikke kan faae sine Penge anbragte, og derfor maa bære større eller mindre Rentetab. Det kan ogsaa, afset herfra, være betænkeligt alligevel, idet Overformynderiet naturligvis under de nuværende Forhold er nødsaget til at gaa noget yderligere i sine Udlaan, end det før har været, og derfor maa forudsætte, at Tabene paa Pantterne i Fremtiden kunne blive hyppigere, end de hidtil have været, hvilket jo maa befrægtes at blive Tilfældet. — For saa vidt man dernæst har talt om Opsigelsesfristen, vil jeg bemærke, at det ikke er nogen ny Bestemmelse, der her er Tale om, det er en gammel Bestemmelse, som har været gjældende siden 1870. Hvis altsaa denne Bestemmelse skulde kunne udøve nogen skadelig Indflydelse derved, at Andre fulgte Overformynderiets Exempel, havde der været en lignende Leilighed dertil siden 1870. Jeg tror imidlertid, at Faren for, at man skulde gjøre det, egentlig er mindre nu, end den har været i tidligere Aar; thi nu er Kreditor, Udlaaneren, meget mere afhængig af Laantageren, end han var den Gang. Laantageren har meget større Udgang til at influere paa Pantdebets Indhold nu, end han havde den Gang. Naar jeg, naturligvis efter at have konfereret med Overformynderiets Bestyrelse derom, har ment, at det ikke gaar an at frafalde den Regel, der hidtil er fulgt, at der kun gives et Fjerdingaars Opsigelse fra Overformynderiets egen Side, da er det, som jeg bemærkede i det andet Ting, begrundet deri, at Overformynderiet jo i Reglen ikke opstiger sine Kapitaler, naar der ikke er særlig Grund dertil. Denne Regel følger Overformynderiet, det er tilstrækkelig bekendt i hele Landet, og det er naturligvis ogsaa Hovedgrunden til,